

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία δρ. 8,—
Εξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50
Δι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,10
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Σεπτεμβρίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 40

Οἱ ἑξαδελφοὶ Κορπανῶφ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ Ε. FERNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἦρχισαν νὰ λογαριάζουν τὰ ἐξοδα τῆς ἡμέρας.

Τὰ δύο κοτόπουλα εἶχαν στοιχίσῃ εἰκοσιτέσσαρα φράγκα, τὸ ζαμπόνι δεκαοκτώ, τὸ παστιτίσιο δώδεκα, τὰ ψωμῆκια ἓνα καὶ πενήντα, —καὶ δεκαπέντε ἀκόμη φράγκα πού εἶχε δώσῃ τὸ πρῶτ' τῆς Ἀναστασίας, ἔκαμναν τὸ ὅλον ἐβδομήντα φράγκα καὶ πενήντα λεπτά!

Ἐπλήρωσε τὸν Ἀντώνην, ὁ ὁπτιὸς εἶχε βάλῃ τὸ ὑπόλοιπον ἀπὸ τὴν τσέπην του, καὶ εἶπε στεναίνων :

— Τόσα λεπτά γιὰ ἓνα γεῦμα πού ἦταν ἀποτυχία!

— Μὰ ἐπερίσεψαν κηόλα...

— Ναί, ἔμειναν οἱ σκελετοὶ τῶν πουλιῶν καὶ τὸ κόκκαλο τοῦ ζαμπονιοῦ! Γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ σούπα μὲ δυὸ λίτρες ἀκόμη βωδινό. Ὁραῖα περισσεύματα!...

— Ἐπρεπε, κύριε, νὰ τοὺς πᾶτε νὰ γευματίσουν στὸ ξενοδοχεῖο. Τρία φράγκα ὁ ἄνθρωπος, κ' ἐτελείονε!

— Καὶ πῶς θὰ τὸ δικαιολογούσα αὐτὸ εἰς τοὺς Κορπανῶφ;

— Θὰ τοὺς ἐλέγατε πῶς ἐστὶ Παρίσι εἶνε συνήθεια νὰ τρώγῃ κανεὶς ὅπου βρεθῇ, γιὰ νὰ χάνῃ λιγώτερο καιρό.

— Ἀλήθεια.

— Ἔτσι νὰ κάνετε κάπου-κάπου. Τὸ μεσημέρι παραδείγματος χάριν. Θὰ ἦταν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ποικιλία...

— Φοβᾶμαι μὴν ἐξεγερθῇ ἡ Ἀναστασία.

— Ἄ, μπᾶ! θὰ τῆς σφυρίξω πῶς αὐτὸ γίνεται, γιὰ νὰ ἔχῃ καιρὸ νὰ ἐπιμελῇται καλλίτερα τὸ βραδυνὸ γεῦμα.

— Καλὴ ιδέα! Σφύριξέ της ὅμως καὶ νὰ σωπαίνῃ! ἐπέμεινε ὁ Αὐγουστος, ἐπαναλαχβάνων τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο κίνημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τοὺς Κορπανῶφ νὰ νομίσουν, ὅτι ὁ ἐξαδελφός των ἦτο ὀρφανὸς καὶ παντέρνημος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὴν ἐπαύριον, τὸ βράδυ, μόλις ἀνέβη εἰς τὴν καμαρούλαν τῆς σοφίτας ὅπου ἐκοιμᾶτο, ὁ Ἀντώνης ἐκάθησε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν κ. Δυμπουᾶ, καθ' ἣν ὑπόσχεσιν τῷ εἶχε δώσῃ.

Μὲ τὴν πένναν εἰς τὸ χέρι, ἐνώπιον φύλλου χάρτου λευκοῦ, συλλογίζεται... Ἀπὸ πού νάρχισῃ;.. Μπᾶ! φθάνει μόνον νὰ τὰ γράψῃ ὅλα.

Καὶ ἤρχισε κέτελίσῃ τὸ γράμμα οὕτω:

«Κύριε,

«Ἐγύρισαν εἰς τὰς ἐπτὰ, ἀκριβῶς τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Ἡ Ἀναστασία εἶχε στολίσῃ τὸ τραπέζι. Ἐβάλε τὸ ὠραῖον ἐκεῖνον σμένιντ-τάμπλ, τὸ τελευταῖον πού ἐκέντησεν ἡ δεσποινὶς Ἐδίθ. Ἀνθ' ὁμόν δέκα φράγκων. Καὶ ἀκόμη, ἓνα μπουκέτο «μενεξέδες τοῦ Τσάρου» μπροστὰ στὸ πιάτο τῆς κυρίας Κορπανῶφ.

«Ὅσο γιὰ τὸ μενού, πρῶτης τάξεως: Σοῦπα ρωσική, ψάρι μαγιονέζα, φιλέτο μὲ τροῦφες, μανιτάρια σάλτσα, φασιανὸς ψητός, παγωτὸ βερούκο, καὶ πάει λέωντας. Οὔτε τραπέζι γάμου!

«Ὁ κ. Αὐγουστος δὲν ἐφαίνετο πολὺ χαρούμενος, ἐξ αἰτίας τῶν ἐξόδων. Ἀλλ' ἀφότου ἔμαθεν ἡ Ἀναστασία ὅτι ἡ οἰκογένεια Κορπανῶφ εἶνε ἀπὸ τῆς Ρωσίας, δὲν κρατιέται πιά! Στὴν παραμικρὴ παρατήρησιν, φοβερίζει πῶς θὰ φύγῃ. Τί τραβοῦμε καὶ μ' αὐτὴ!..

«Εἶνε ὁκτὼ ὅλοι τοὺς. Τὸ σπίτι ἐγέμισε. Καὶ κάτι ὀνόματα!; Πρῶτῃ φο-

ρὰ τὰκούω στὴ ζωὴ μου. Ὅταν ὁ πατέρας φωνάζῃ κανένα παιδί μὲ τὸν ὀνόματόν του, νομίζει κανεὶς πῶς φτερνίζεται. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χθές, ἐκεῖ πού μοῦ ἔλεγε τὰ ὀνόματα των, γιὰ νὰ μάθω νὰ τὰ ξεχωρίζω, δύο τρεῖς φορές τοῦ εἶπα: «Μὲ τίς ὑγείες σας!»

«Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία εἶνε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, καθόλου ὑπερήφανοι.

Ἡ οἰκογένεια πού κατοικεῖ ἐν δευτέρῳ, καθὼς μοῦ εἶπε ἡ καμαριέρα, ἔχει τὴν ιδέα πῶς εἶνε Μουζίκιοι, σὰ νὰ λέμε χωριάτες. Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.

«Ἀπὸ τὸν τρόπο πού μοῦ μιλοῦν καὶ ἀπὸ τὸ ὕφος των, νομίζω μᾶλλον πῶς εἶνε σὰν κάτι δικούς σας εὐπόρους κτηματίας πού καλλιεργοῦν τὰ κτήματά των μόνοι των. Τὰ ἔξῃ παιδιὰ των τοὺς ὁμοιάζουν. Πολὺ εὐγενικά, τὰ καίμενάκια. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ καλίσουν τὸν κ. Αὐγουστον καὶ νὰ τοῦ στοιχίσουν ἀκριβά.

«Τίποτε νεώτερον, κύριέ μου.

Καὶ μένω μετὰ σε-

«ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΔΑΡΟΥΣΤΟ»

Ἐνθ' ὁ καλὸς Ἀντώνης συνέταξε τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν μὲ πολὺν κόπον καὶ ἀρκετὰς ἀνορθογραφίας, ὁ Αὐγουστος, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταφέρει τὸ γραφεῖόν του εἰς τὸ νέον του δωμάτιον, ἤνοιγε τὸ μυστικὸν συρτάρι καὶ ἐβγαλεν ἀπὸ μέσα στεναίνων ἓνα κουμπάρν, ὁ ὁποῖος εἶχε σχῆμα ψαριοῦ.

«Ὁ μικρὸς ἔπιπτε συχνά, γλιστρῶν εἰς τὴν ἀσφαλτον...» (Σελ. 326, στίχ. γ')

Έχει μέσα έρριπτεν, επί τρία ἤδη ὀλόκληρα ἔτη, τὰ χρυσὰ εἰκασάφραγκα πού τοῦ ἔδιδε κάθε τόσον ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος, θέλων νὰ τὸν συνειθίσῃ εἰς τὴν διαχείρισιν χρημάτων, εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ εἰς τὴν τάξιν εἶχεν ἀφίση εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ εἰς τὴν φροντίδα τοῦ τοῦ εἰσόδου ἐνὸς μικροῦ ἀγροῦ.

Τὸ ἐτήσιον αὐτὸ εἰσόδημα συνεποσούτο περίπου εἰς χίλια πεντακόσια φράγκα. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀπαραίτητων ἐξόδων, διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀγροῦ, τὰ ὅποια δὲν ἦσαν καὶ μεγάλα, τὸ ὑπόλοιπον ἀνῆκεν εἰς τὸν Αὐγουστον.

Ὁ κ. Δυμποῦδ τὸν εἶχεν ἐξουσιοδοτήσει νὰ διαχειρίζεται τὰ χρήματα αὐτὰ ὅπως ᾔθελεν. Ἐπεφύλαξε μόνον δι' ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλέγχου, τοῦτο δὲ ὑπεχρύνε τὸν Αὐγουστον νὰ καταγράψῃ τὰ ἐξοδα τοῦ ἐπιμελῶς καὶ νὰ κρατῇ τοὺς λογαριασμούς τοῦ ἐν τάξει.

Τὸ βιβλίον τῶν ἐξόδων, μέχρι τῶν τελευταίων αὐτῶν ἡμερῶν, παρουσίαζεν ἄθροισμα χιλίων ἑνεακοσίων ὀγδοήκοντα φράγκων εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν. Ἐπὶ λογάριζε λοιπὸν ὁ Αὐγουστος ὅτι δύμισιν περίπου χιλιάδες φράγκα θὰ ἐπερίμεναν, φυλακισμένα εἰς τὴν ἐκ πορσελάνης ἐκείνην θήκην, τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ περιήρχοντο εἰς χεῖρας τοῦ κατασκευαστοῦ αὐτοκινήτων...

Με νευρικὴν κίνημα, ὁ Αὐγουστος ἔσπασε τὸν κουμπάρον.

Τὰ χρυσὰ νομίσματα ἐξεχύθησαν ἐπὶ τοῦ γραφείου του με λαγχολικὴν κροταλισμόν...

Κατεγίνετο ἀκόμη νὰ τὰ μετρήσῃ, ὅταν ἐκτύπησαν τὴν θύραν του. Ἡ ὥρα δώδεκα καὶ μισή. Ποῖος ἀγρυπνοῦσε τόσον ἄργά ;...

Ἡ Ἀναστασία παρουσιάσθη με τὴν ποδιάν της, γελαστή, χαρούμενη.

— Πῶς ; ἀκόμη δὲν ἐκοιμήθηκες, καί μένεις ;...

— Ἀ, ἐγὼ ὅταν μάρῃσιν οἱ ἄνθρωποι, δὲ λογαριάζω κόπο. Ἐλπίζω ὅτι ὁ κύριος εἶνε εὐχαριστήμενος.

— Ἀπὸ τὸ σημερινὸ σου γεῦμα ; ὅα ἤμουν πολὺ δύσκολος ἂν δὲν τὸ εὕρισκα ἔξοχο. Μόνον τὰ ἐξοδα με τρομάζουν. Ἐκείνη ὕψωσε τοὺς ὤμους με περιφρόνησιν.

— Ὡραῖα δουλειά, εἶπεν. Οἱ Ρῶσοι ἐκερνοῦσαν τὸν ξάδελφό μου καὶ τὴν παρέα του ὅλο καὶ σαμπάνια, με τὴν ἀφθονίαν σὰ νὰ ἦταν νεράκι καθαρὸ

καὶ τώρα ὁ κύριος θὰ φιλαργυρευθῇ ; Καὶ προσέθεσε σοβαρῶς :

— Φιλοτιμία !

— Πῶς εἶπες ; ἠρώτησεν ὁ Αὐγουστος ἑτοιμὸς νὰ τὴν ἀποκάρῃ.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν φράσιν της, ἡ Ἀναστασία ἀπλωσε τὸ χέρι.

Ὁ νεαρὸς οἰκοδεσπότης ἤρχισε νὰ ἐννοῇ τὴν σημασίαν αὐτοῦ τοῦ κινήματος. Ἡσθάνθη μικρὴν δυσάρεστον φρικίαν κατὰ μήκος τῆς σπονδυλικῆς του στήλης. Καὶ χωρὶς νὰ ναναιμῇ τὸ ἀναπόφευκτον : «Μοῦ δίνετε, κύριε, λεπτὰ ;»

— Τὰ τελείως κηδὸν ; ἠρώτησε.

— Τώρα πιά ; ἔμεινα καὶ χρέος ;

χρωστῶ δεκαπέντε φράγκα εἰς τὸ λαχανοπλαστεῖο.

Ὁ Αὐγουστος οὕτε κἀν ἐσκέφθη νὰ συζητήσῃ. Ἡ ἀπόφασίς του εἶχε γίνῃ, ὁ κουμπάρος εἶχε σπάσῃ, τὸ ὄνειρόν του εἶχεν ἐξαμωθῇ πρὸς τὴν ἀντιτιστέκεται ἀ-

κόμη ἐναντίον τοῦ μοιραίου ; Καὶ ἔδωκε πέντε εἰκασάφραγκα, λέγων ὅτι αὐτὰ ἔπρεπε νὰ κέρσουν διὰ τὸ πρόγευμα καὶ τὸ γεῦμα.

— Δὲν ἐγγυῶμαι, ἀπεκρίθη ἡ ἐλευθερόστομος μαγειρίσσα. Ὁ κύριος λησμονεῖ καὶ τὸ πρῶνόν : δέκα πλακίτσες τσοκολάτα πρῶτης ποιότητος, δύο λίτρος γάλα σφραγισμένο, δύο ντουζίνας τσουρέκια : τὸ ὅλον φράγκα ἑννέα.

— Μαζέττα !

— Ἄν ὁ κύριος νομίζῃ πῶς ἄλλη θὰ τὰ ἔδωκε πέρα με λιγώτερα χρήματα, εὐχαρίστως τῆς παραχωρῶ τὴ θέσι μου.

— Μὴ με σκοτίζης, σὲ παρακαλῶ ! Ὅριστε ἄλλα εἴκοσι φράγκα.

— Κ' ἕνα ἄλλο. Ἄν θὰ πάρετε μαζὶ σας τὸν Ἀντώνη, κάποιος θὰ μοῦ χρειασθῇ τὸ πρῶν. Νὰ πάρω ἄνθρωπο ;

— Κάμε ὅ,τι θέλεις, καὶ ὅπως ξεῦρεις.

— Τότε θὰ μέινετε εὐχαριστήμενος.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε ! ἐπιθύρισε καθ' ἑαυτὸν, φυλάττων καὶ διπλοκλειδόνων τὸ ὑπόλοιπον τῆς μικρᾶς του περιουσίας.

Μόνος, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ γραφείου του καὶ ἐσυλλογίζετο :

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας συνέβη κατὰ σπουδαῖον. Ὁ κύριος Κορπανῶφ εἶχε στείλῃ τηλεγράφημα εἰς τὴν Ρωσίαν. Καὶ ἤλπιζε νὰ ἔχῃ ἀπάντησιν τὴν ἐπομένην, διότι ἡ ἀπάντησις αὐτῆς εἶχε πρῶτα ἀνάγκη μερικῶν ἐρουνῶν.

Ἡγνύει τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς προμνήμης του... διότι, λογαριάζαντες ὁ Αὐγουστος καὶ αὐτὸς, εὗρον ὅτι δύο γενεαὶ προγόνων ἐχώριζαν τὸν Βλαδίμηρον ἀπὸ τὴν μετανάστευσιν.

Ἡ φίλη των, ἡ δεσποινὶς Μυρλαί, ἡ γαλλὶς διδασκάλισσα, παρεκλήθη νὰ κάμῃ τὰς ἐρεῦνας.

Ὁ Αὐγουστος δὲν ἀμφέβαλλε διόλου διὰ τὸ ἀποτέλεσμα : ὅα ἦτο καταστροφή. Καὶ ἰδοὺ ποῖον πρόβλημα τὸν ἀπασχολεῖ τώρα : «Ἀρα ὡς ἡ συγγένεια Δυμποῦδ-Κορπανῶφ ἀπεκαλύπτετο φανταστική, ὥστε νὰ κρατήσῃ τοὺς ξένους τοῦ ἡ νὰ τοὺς ἀφίση νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι ;

Τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας τῷ ὑπὲρ γόρευεν :

— Ἀφίσε τους νὰ πάνε εἰς τὸ καλόν, νὰ γλυτώσῃς τὰ ἐξοδα τὸ κάτω-κάτω τί σ' ἐνδιαφέρει αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ;

Ἀλλ' ἡ ἐμφυτος χρηστότης τὸν συνέβουλεε διαφορετικῶς :

— Τί θὰ ἔκαμνεν ὁ μπαμπᾶς εἰς τὴν θέσιν μου ; Βεβαίως δὲν θὰ εὕρισκετο τί σ' ἐνδιαφέρει αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ;

Ἐπιτέλους ἐγὼ τοὺς ἔκαμα νὰ ἔλθουν τοὺς καλοὺς αὐτοὺς Κορπανῶφ, καὶ κατὰ συνέπειαν ὀρεῖλω νὰ τοὺς φιλοξενήσω. Δὲν θὰ τὸ κουνήσουν ἀπὸ ἐδῶ ! Τί διάβολο, πάντα θὰ μέινουν ἀρκετὰ χρήματα διὰ νὰγοράσω τουλάχιστον ἕνα τρικυκλὸν με πετρέλαιον.

Ἡ ἐπομένη ἡμέρα διήλθε με διασκεδάσεις οἰκονομικάς : ἐπίσκεψις εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Κλονῦν, περίπατος εἰς τὸν Βοτανικὸν κήπον, κτλ.

Ὅστε ἐπέσιόδια, οὕτε περιπέτειαι. Μόνον ὁ μικρὸς Κύριλλος, — ὁ Κύρ Λῶς, καθὼς τὸν ἔλεγεν ὁ Ἀντώνης, — ἐπιπτε κάθε τόσον γλυστῶν εἰς τὴν ἀσφαλτον τῶν παρισινῶν δρόμων.

Ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος εἶχε συμπαθήσῃ πολὺ τὸ χαριτωμένον ἀγοράκι, τὸ ἐλυπήθη καὶ τὸ ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἐννοία σου ἐσύ, χρυσό μου, καὶ αὐριο δὲ θὰ ξαναπέσης, τῷ εἶπεν εἰς τὸν γυρισμόν. ὅα περπατῇς γερὰ σὰν μεγάλος, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Ἐχω τὸ σχέδιόν μου.

— Καλὰ, Ντῶν, ἀπεκρίθη ὁ Κύρ Λῶς εὐχαριστήμενος διότι εἶχε βαρυνθῇ καὶ αὐτὸς τὰ πολλὰ πεσίματα, καὶ εἰς τὸ τελευταῖον μάλιστα ἔκλαυσεν, ἐνῶ δὲν ἔκλειε ποτέ.

Δὲν εἶνε διασκεδάσεις αὐτῆ, νὰ κάθεται κανεὶς ὅλο χάμω ! ἐμουρμούρισεν ἀκόμη.

Τὸ σχέδιον τοῦ Ἀντώνη ἦτο νὰ βγάλῃ ἀπλοῦστα τὰ καρφὰ ἀπὸ τὰ ὑποδηματάκια τοῦ Κυρίλλου.

Ὁ Βλαδίμηρος Κορπανῶφ ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ τηλεγράφημά του κατὰ τὸ γεῦμα.

Ἐλεγεν :

«Ὁδερμία ἀνακάλυψε. Ἐγγραφα ἐξέρουν ἔχον πυρκαϊᾶς. Πολλὰ λείπουν. Καθίσταται ταχυδρομικῶς. Χαιρετισμούς.— Ἀντιότι».

Δὲν ἐπροχωρήσαμεν οὔτε βῆμα, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς Βλαδίμηρος, διαβιβάζων τὸ τηλεγράφημα ἀνωθεν τῆς τραπέζης πρὸς τὸν Αὐγουστον.

Τὸ ἀνέγνωσε, καὶ μετ' αὐτὴν ἡ κυρία Κορπανῶφ.

— Ναί, ἐπιθύρισε ἡ Μαρία-Σοφία, ἀλλὰ εἶνε ἀκόμη καὶ οἱ τάφοι...

— Τὰ ὀνόματα δὲν διακρίνονται, τὰ μάρμαρα εἶνε τριμμένα ποτέ μου δὲν κατάρθωσα νὰ διαβάσω τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Κορπανῶφ. Καὶ ἡ δεσποινὶς Μυρλαί δὲν θὰ τὰ κατορθώσῃ ἄλλο τόσο. Ὅπως δὲ ποτε, θὰ ἐσκέφθη νὰ δοκιμάσῃ ἄς ἐλπίσωμεν !

Καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν Αὐγουστον :

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ οἰκογενειακὸν μας ἀρχεῖον ἐπανειλημμένως προσεβλήθη ἀπὸ φωτιά. Αἱ πυρκαϊαὶ εἶνε πολὺ συχναὶ εἰς τὸν τόπον μας, ἐπειδὴ τὰ σπίτια εἶνε ξύλινα. Καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν πῶς καὶ πόσον εἴμεθα συγγενεῖς, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν μόνον τὰ ἔγγραφα πού ἔχετε σείς.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΠΟΙΑΝ ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ἀφαίρεσας ἐν φύλλον τοῦ Ἡμεροδείκτου μου, εὐρέθην ἀντιμέτωπος, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, με τὸν κύριον... Σεπτέμβριον. Τὸν εἶδα εἰς τὴν ἀρχὴν ὡς ἕνα μικρό, τόσο-δὲ ἀνθρωπάκι, πού ἐχωρούσεν ὀλόκληρον εἰς τὸ πλαῖσιον τοῦ Ἡμεροδείκτου. Ἀπὸ τὸν τοῦτον ὅμως ἐπὶ ἤρπασεν εἰς τὸν καναπὲν καὶ ἐμεγάλωσε. Καὶ ὅταν ἔπειτα ἐπάτησεν εἰς τὸ πάτωμα τοῦ γραφείου μου, ἦτο πλέον ἄνθρωπος σωστός, καὶ ἴσως κατὶ μεγαλῆτερος ἀπὸ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους.

Τὸν εἶδα ποτέ ; Ἄν ὅχι, νὰ σὰς τὸν περιγράψω. Εἶνε ἕνας ἀξιοπρεπὴς κύριος, εὐγενικὸς, σχετικῶς μετρίου ἀναστήματος : οὔτε πολὺ ψηλὸς σὰν τὸν Αὐγουστον π. χ. πού ἔχει 31 ἡμέρας, οὔτε πολὺ κοντός, σὰν τὸν Φεβρουάριον πού ἔχει μόνον 28. Μῆσης ἡλικίας ἄνθρωπος, — οὔτε νέος ὅπως ὁ Μάιος καὶ

ὁ Ἀπρίλιος, οὔτε γέρον ὅπως ὁ Δεκέμβριος, — καὶ ἰδιοσυγκρασίας μᾶλλον θερμῆς παρὰ ψυχρᾶς. Φορεῖ ἀνεπίληπτον ἐνδυμασίαν στακτερὴν με νερὰ κυανᾶ, καὶ πλατὺν χρυσοκίτρινον λαϊμοδέτην, — ὅα ἔλεγε ὅτι ἐδόθη εἰς τὰ χρώματα τῶν ἐθινοπωρινῶν δειλινῶν, — ἐπὶ τοῦ ὅποιου εἶνε ζωγραφισμένοι πολὺ χρωμαῖοι καρποί. Εἰς τὸν λαϊμοδέτην, μία μεγάλη χρυσὴ καὶ ἀδαμαντίνη καρφίτσα, παριστώσα στέμμα. Εἰς τὸ κεφάλι ὅμως καπέλον στακτὶ κυλινδρικόν.

Μοῦ ἔκαμνεν ἐντύπωσιν ἡ καρφίτσα καὶ ἠρώτησα τὸν Σεπτέμβριον τί σημαίνει τὸ κεφάλειον ἐκεῖνο στέμμα.

— Ἐξηγᾶς μοῦ ἀπήντησεν, ὅτι μίαν φοράν τὸ ἐφορούσα καὶ ἐπὶ κεφάλει ;

Τότε ἐνθυμήθη ὅτι τῶνόντι, ἄλλοτε ὁ Σεπτέμβριος, ὅπως σήμερον ὁ Ἰανουάριος, ἦτο ὁ πρῶτος, ὁ βασιλεὺς τῶν Μηνῶν, καὶ κυριάζας καλλίτερα τὸ πρόσωπόν του, διέκρινε ὅχι μόνον τὰ ἔχνη τῆς παλαιᾶς μεγαλειότητος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκφρασὴν τῆς μεγαλυχίας καὶ τῆς ἀνυσυχίας, τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ ἔχουν ὅλοι οἱ ἐκπαιτωτοὶ βασιλεῖς.

— Ἀχ, αὐτὸς ὁ Ἰανουάριος ! ἐπιθύρισε ὁ πρῶτος πρῶτος. σφίγγων τοὺς γρόνθους τοῦ καὶ ἀγριεύων ἐξαφνα, ὡς νὰ εἶδεν ἐμπρὸς τοῦ τοῦ φάσμα τοῦ ἀντιπάλου καὶ ἀρκαγος.

Τότε ἐνόησα τί μῖσος πρέπει νὰ τρέψῃ ὁ πτωχὸς Σεπτέμβριος ἐναντίον τοῦ Ἰανουαρίου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἤρπασε τὸ στέμμα του. Κ' ἐσυλλογίσθη ὅτι ἂν δὲν ἐμεσολάβουν τρεῖς ἄλλοι γηραιοὶ καὶ φρόνιμοι ἀδελφοὶ διὰ νὰ τοὺς χωρίζουν, — ὁ Ὀκτώβριος, ὁ Νοέμβριος καὶ ὁ Δεκέμβριος, χωρὶς ἀξιώσεις στέμματος αὐτοί, — ποίος ὀμηρικὸς μάχας θὰ εἶχαμεν καθημερινῶς μετὰ τῶν δύο, τοῦ πρῶτου καὶ τοῦ νῦν, διὰ τὴν βασιλείαν !..

— Ἐ, τί νὰ γίνῃ, κύριε Σεπτέμβριε, τοῦ εἶπα ὑπομονή ! Μὴν κάνης ἔτσι ! Ἡ Ἐκκλησία τουλάχιστον ἐσὲ ἀναγνωρίζει ἀκόμη ὡς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους.

— Ναί, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ με ἀναγνωρίσῃ καὶ ἡ Πολιτεία ! με διέκοψεν ὁ Σεπτέμβριος ἐξαλλος ἀπὸ θυμόν. Διότι ἐγὼ ἀρχίζω πραγματικῶς τὸ ἔτος ! ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀρχὴ τῆς Ἰνδικτιῶνος ! ἐγὼ εἶδα νὰ κίττειται ὁ κόσμος !.. Ἀλλὰ πορὰν, τὸ ξεύρεις, ἡ πρώτη μου ἦτο ἡ ἐπίσημη ἀρχιχρονία. Ἀπὸ ἐμὲ ἀρχίζουν ὅλα τὰ Ἡμερολόγια, καὶ ὁ κύκλος τῆς Γῆς. Ἡμῶν ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός, ὁ βασιλεὺς ! Ἐγὼ ! ἐγὼ !..

Ὁ θυμὸς του, με τὰς μεγάλας χειρονομίας, μοῦ ἐφάνη μάταιος καὶ κωμικός. Καὶ μοῦ ἤλθεν ἡ ὀρεξίς, — ἀγένητα, τὸ ὁμολογῶ, ἀφού μάλιστα ἦτο ἐπὶ σπῆτι μου, — νὰ τὸν περᾶξω λιγάκι.

— Καλὰ σοῦ ἔκαμνεν νὰ σὲ καθαιρέσουν, τοῦ εἶπα, διότι εἶσαι... φθιστικός !

Ἀντιθέτως πρὸς τὸν Ἰανουάριον, πού αἱ ἡμέραι τοῦ ὅλο καὶ μεγαλύνουν, αἱ ἰδικαὶ σου ἐθύνουν, ἡ μία μικροτέρα τῆς ἄλλης. Μισεῖς θανάσιμῶς τὸ φῶς καὶ μᾶς ὀδηγεῖς πρὸς τὸ σκότος. Σὺ μᾶς φέρεις εἰς τὴν φθινοπωρινὴν Ἰσημερίαν, ἡ ὅποια εἶνε προάγγελος τοῦ χειμῶνος, τῆς ἀποψύξεως, τῆς ἀπονεκρώσεως. Τί κάμνεις πῶς δὲν ἐννοεῖς ; Μήπως ἀπὸ σὲ δὲν ἀρχίζει τὸ μέγα κανόν, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ὁ φωτισθέντος Δεκέμβριος ;

— Πλάνη καὶ συκοφαντία ! ἀνέκραξεν ὁ Σεπτέμβριος ἐξω φρενῶν. Δὲν πταίω ἐγὼ !..

— Ἀλλὰ ;...μήπως πταίω ἐγὼ ;

— Ὅχι ! πταίει ὁ Ἰούλιος ! ἐκεῖνος ὁ κακός !.. Διότι με τὸν Ἰούνιον πρῶτα πρῶτα ἀρχίζει νὰ μικραίνει ἡ ἡμέρα, νὰ ὀλιγοστεύῃ τὸ φῶς, νὰ ἐξάνῃ τὸ σκότος. Ἀλλὰ τὸ κακὸν τὸ κάμνει με τέχνην, μ' ἐπιτηδεύει, χωρὶς νὰ φαίνεται, ὁ πονηρός. Ἐπειτα ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ καὶ τὴν «μεγαλητέραν ἡμέραν τοῦ ἔτους», πού τὴν ρίπτει ὡς στάκτην ἐπὶ μᾶτια τοῦ κόσμου. Διότι τί σημαίνει, κύριε μου, ἂν μία ἡμέρα τοῦ Ἰουνίου εἶνε πράγματι ἡ μακροτέρα τοῦ ἔτους, ὅταν εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἐπομένην ἡ διάρκεια τοῦ φωτός ἀρχίζει νὰ ἐλαττώνεται ; Ἀχ, οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδικοί, τυφλοὶ καὶ ἐπιπόλαιοι. Βλέπουν μόνον τὸ φαινόμενον, δηλαδὴ ὅτι αἱ τελευταῖαι μου ἡμέραι δύνουν σχεδὸν ἀπὸ τὰς πέντε, καὶ τὰ βάζουν μαζί μου, καὶ νομίζουν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος χρεωκόπος καὶ ὁ πρῶτος φωτισθέντος. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν συλλογίζεται νὰ εὕρῃ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ καὶ νὰ κατηγορήσῃ τὸν ἀληθινὸν ἑνοχόν, τὸν Ἰούνιον, ὁ ὁποῖος μολονότι ἔχει τὸς μακροτέρας ἡμέρας, κουράζεται ἐξαφνα εἰς τὸν ἀνήγορον τοῦ φωτός, σταματᾷ, κατηφορεῖ εἰς τὸ σκότος, καὶ με παίρνει ἵς τὸ λαμβάνει. Διότι τί θέλετε νὰ σὰς κάμω ἐγὼ, τρίτος τοῦ διαδόχου, καὶ γέρος ἄνθρωπος σχεδὸν τώρα ; Ἐξακολουθῶ τὴν κατήφορον τοῦ Ἰουνίου !

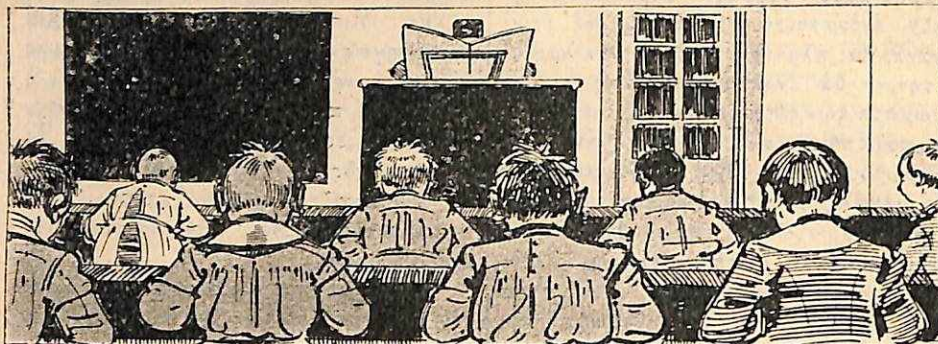
Ἡ ἀπολογία τοῦ δυστυχικοῦ Μηνὸς μοῦ ἐφάνη πολὺ πειστικὴ καὶ ἀρχισα νὰ τὸν λυπούμαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ στέμματος.

— Ἐχεις δίκην, τῷ εἶπα, ἀλλὰ παραγορήσου, διότι ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας σὲ θεωρεῖ ὡς ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἀκόμη καὶ τὸ Σχολεῖον. Σὺ ἀνοίγεις τὰς κλειστάς θύρας τῶν Σχολείων, σὺ ἐπαναφέρεις τὰ καλὰ μαθήματα, σὺ ἀρχίζεις τὴν γόνιμον ἐποχὴν τῆς ἐργασίας καὶ τῆς μελέτης. Σὲ βεβαίως ἐπὶ ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ σὲ τιμοῦν καὶ σὲ ἀγαποῦν.

Ὁ Σεπτέμβριος δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ διὰ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Ἡ λαλοῦσα ὁπτασία εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Σὰς ἀπᾶσαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΥΣΤΗΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ

Όταν ο αυστηρός κ. Επιμελητής κάθεται εις την έδραν κανείς μαθητής του Δυκείου δεν τολμά να σηκώσει τα μάτια του από το βιβλίου, και πολύ ολιγοτέρον να σηκωθεί από την θέσιν του.

Τούτου έπωφελούμενος ο αυστηρός κύριος Επιμελητής, εύρεν εύφύστατον τρόπον διά να τ'ο σκάξη κάπου-κάπου την ώραν της μελέτης, και να παίρη την άερα του εις τον κήπον. ... Έ και να τ'ο ήξευραν οι μαθηταί !...

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Ένας βασιλεύς πολύ δυνατός και πολύ πλούσιος, ήτο μολαταύτα πολύ δυστυχισμένος, διότι πάντοτε έφθονούσεν εκείνους που ήσαν δυνατότεροί του ή πλουσιώτεροι.

Μίαν ήμέραν συνεβουλεύθη ένα σούφον μάγον, ο οποίος του είπε : «Προσπάθησε να εύρης τ'ο υπόδημα ενός εύτυχους ανθρώπου θά σου χρησιμεύση ως μαγικόν φυλακτόν και θά σε κάμη τ'ον εύτυχέστερον όλων.»

Άμέσως ο βασιλεύς διέταξε τ'ον πρωθυπουργόν του να υπάγη να εύρη τ'ο υπόδημα ενός εύτυχους ανθρώπου, και να τ'ο φέρη χωρίς καμμίαν χρονοτριβήν.

Διά να εύχαριστήση τ'ον ήγεμόνα του, ο πρωθυπουργός έτρεξεν άμέσως. «Δέν είνε δύσκολον, έσκέφθη, όλοι οι πλούσιοι είνε εύτυχεis.» Και πρώτα-πρώτα έπήγεν εις τ'ο σπίτι ενός τραπεζίτου, ο οποίος έκλυετο μέσα εις τ'ο χρυσάφι και είχεν εισοδήματα τόσο μεγάλα όσον σχεδόν και ο βασιλεύς. Άλλ' όταν του είπεν :

— «Ερχομαι έκ μέρους του βασιλέως να σ'ερωτήσω αν είσαι εύτυχής...

— Έγώ εύτυχής ; ! άνέκραξεν ο τραπεζίτης : «Όχι βέβαια ! Δέν έχω ούτε στιγμής ήσυχίας και δέν μου μένει καιρός ούτε να βλέπω τ'ον οικογένειάν μου. Αιώνως εργασία, φροντίδες, λογαριασμοί, οικονομικοί συνδυασμοί. Και συχνά

τ'ο κεφάλι μου κουράζεται τόσο, ώστε δέν έχω ούτε όρεξιν να φάγω.

Ο πρωθυπουργός έφυγεν από τ'ο μέγαρον του τραπεζίτου, και διά τ'ων ωραιότερων οδών της πόλεως διηθύνη εις τ'ον κατοικίαν ενός διασήμου δικηγόρου, ο οποίος έκέρδιζε πάρα πολλά χρήματα. «Αυτός χωρίς άλλο θά είνε εύτυχής» έσυλλογίσθη.

Άλλ' άπαντ'ών εις τ'ον έρώτησίν του, ο δικηγόρος ύψωσε τ'ους ώμους : «Έγώ εύτυχής ; ! άπεναντίας, πολλάκις τ'ο έπάγγελμά μου με ύποχρεώνει να υπερασπίζω μάκαρούς και κακούργους, που εύχαρίστωθαι θά τ'ους έδλεπα κρασασμένους. Υπό τ'οιούτους όρους, έννοεíte καλά, δέν είμπορεί να υπάρξη εύτυχία.»

Έφυγε και από εκεί ο πρωθυπουργός άπρακτος, και ενώ έπερνούσεν από ένα δρόμον είδε τ'ο σπίτι ενός μεγάλου γλύπτου, ο οποίος έκαμνεν ωραιότατα άγάλματα, και έκτύπησε τ'ον θύραν.

Τ'ον εύρεν εις τ'ο έργαστήριόν του, να βηματίζει επάνω κάτω, καταλυπημένος, καταθυμωμένος... Είς τ'ον Έκθεσιν έν άγαλμά του έπ'ηρε μόνον εύφημον μνησίαν, ενώ τ'ο άγαλμα ενός αντίζήλου του είχε βραβευθή με χρυσόν μετάλλιον. Ο πρωθυπουργός ένόησεν ότι δέν ήτο κατάλληλος ή στιγμή διά να τ'ω άπευθύνη τ'ον έρώτησίν του, και άπεφάσισε να έπισκεφθή ένα έμπορον. «Αυτός, έσυλλογίσθη, δέν έπιζητεί τιμάς και ίσως γνωρίζει τ'ον εύτυχίαν.»

Ο έμπορος τ'ον έδέχθη εις τ'ο κατάστημά του, γεμάτον από ώραία ύφασματα και πλούσια κομφοτεχνήματα. Νομίσας δέ ότι πρόκειται περί πελάτου, τ'ω προσέφερε κάθισμα και έσπευσε να τ'εθ' εις τ'ας διαταγάς του.

Άλλ' μόλις ήκουσε τ'ον έρώτησιν του πρωθυπουργού, άπεκρίθη περίλυπος : «Έγώ, κύριέ μου, δέν ξέρω τί θά π' εύτυχία. Τ'ο άντικρυνόν μαγαζί, με κατωτέρας ποιότητος είδη και με μεγαλύτερας τιμάς, έργάζεται λαμπρά. Έγώ, διά να είμαι εύσυνειδήτος, έγγίζω εις τ'ον χρεωκοπίαν.»

Άπληπισμένος ο πρωθυπουργός έβ'ηλθεν από τ'ο κατάστημα και από τ'ον πόλιν, διευθυνθείς δέ εις τ'ον έξοχόν, εύρέθη εις τ'ον έπαυλιν ενός μεγάλου γεωπόνου, ο οποίος είχε γαίας άπεράντους. «Αυτήν τ'ον φοράν, έσυλλογίσθη, ήύρα τ'ον άνθωπόν μου.»

Άλλ' και ο κτηματίας δέν ήτο εύτυχής. Ο γείτων του είχε μεγαλύτερα κτήματα και πλέον προσοδοφόρα. Και πρ'ο τ'ου θ'όνου, ο οποίος άπέκλειε τ'ον εύτυχίαν, ο πρωθυπουργός άπ'ηλθε και από τ'ον έπαυλιν άπρακτός.

Έπλανάτο σκεπτικώς εις τ'ον έξοχόν και είχεν άπελπισθή πλέον ότι θά εύρισκε τ'ο ποθούμενον, όταν συνήνησεν ένα γεωργόν, ο οποίος ώδήγει τ'ο άροτρίν του τραγουδών.

— Γνωρίζεις εδώ-κοντά κανένα άνθρωπον εύτυχισμένον ; τ'ον ήρώτησεν.

— Άνθρωπον εύτυχισμένον ; Μα... είμαι εγώ, άπήνησεν ο γεωργός. Με τ'ον έργασία μου βγάζω τ'ο ψωμί μου, έχω γυναίκα έργατική και παιδιά που μάγαπουν. Δέ γυρεύω άλλο τίποτα σ'όν κόσμον.

— Τότε λοιπόν, είπεν ο πρωθυπουργός χαρούμενος, δός μου ένα παπούτσι σου. Σου τ'ο πληρώνω όσα-όσα !

— Θά σου τ'ο έδωκα και χάρισμα, αν είχα, άπεκρίθη ο γεωργός γελών, αλλά περπατώ πάντα ξυπόλυτος.

Όταν ο πρωθυπουργός έγύρισεν εις τ'ο παλάτι και διηγήθη τ'ας περιπετείας του, ο βασιλεύς ένόησεν επιτέλους ότι ή μόνη αληθινή εύτυχία είνε να μένη κανείς εύχαριστημένος από τ'ον τύχην του και να μ'η φθονή κανένα, αφού μάλιστα εκείνον που μ'ας φαίνονται εύτυχέστεροι είνε ώςπιτοπλείστον ολιγώτερον από ήμ'ας. !

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Η εύτυχία δέν είνε μόνον να είνε κανείς εύτυχής, αλλά και να πιστεύη ένδομώς ότι είνε.

**

Εάν όλοι οι άνθρωποι ήσαν καλοί δίκαιοι, οι νόμοι θά ήσαν περιττοί.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΟΚΝΗΡΩΝ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. CHARLEVILLE]

(Συνέχεια : ίδε σελ. 320.)

Άλλ' όταν έπεσε να κοιμηθ'η, άρκετά κουρασμένος από τ'ον περίπατον, ο ήρωας μας έσυλλογίσθη με πολλήν γαράν, ότι κανέν μάθημα, καμμία μελέτη δέν θά έπεδράδυνε τ'ον ώραν του ύπνου του. Και έκοιμήθη πάλιν με βαρύ στομάχι και με καρδίαν έλαφράν.

Αί ακόλουθοι ήμέραι ήσαν υπό π'ασαν έποψιν όμοιαι με τ'ον πρώτην. Ο Δελές έκαμε διαφόρους παρατηρήσεις. Ο ήλιος π.χ. άνέτελλε πάντοτε τ'ον ίδιαν ώραν. Έλαμπεν επί ούρανου αίθριον, γαλανόν, τ'ον όποιον κανέν σύννεφον δέν άσχήμιζεν. Έπειτα έδυν άποτόμως, σβύνων ως λάμπα, τ'ης όποιας γυρίζουν τ'ο κλειδί, γωρίς να στολίζη τ'ον όρίζοντα με τ'α λαμπρά έκείνα χρώματα τ'ης δύσεως, τ'α πορφύρα, τ'α χρυσοκίτρινα, τ'α ιώδη, τ'α όποια τ'οσάκις είχε θαυμάσει με τ'ον άδελφόν του Λέλαν εις τ'ας Αθήνας.

Είς τ'ους δρόμους ούτε άμάξια ούτε αυτοκίνητα. Είς τ'ον πλανήτην αυτ'ον ζ'ωα δέν ύπήρχον. Τόσω τ'ο καλλίτερον ! Τί θά έγίγνετο ο Δελές αν εύρίσκετο έξαφνα άντιμέτωπος ενός λέοντος ή μιάς τίγρεως ! Έπειτα δέν είχαν ούτε τ'ας ένοχλητικ'ας εκείνας μύγας ούτε τ'ας συχαίρας άράχνας τ'ης Γ'ης. Κουνούπια, κορέοι, ψύλλοι, σφήκες, όλα άγνωστα. Ητο κανείς ήσυχος.

Πάρα πολύ ήσυχος μάλιστα... Ο μικρός Δελές άρχισε να πληττ'η. Δέν έλυκείτο, δέν μετενόει διά τίποτε... και όμως...ένα βιβλίον έξαφνα, με πολλ'α-πολλάς εικόνας, έννοείται, και με όλίγον κείμενον έλαφρόν, — θά τ'ο έδέχετο εύχαρίστως. Έπειτα αί έφημερίδες, αί είδήσεις, τ'α νέα τ'ης ήμέρας ήσαν καμμίαν φοράν τόσο διασκεδαστικά !...

Έξαφνα τ'ω ήλθε μία ιδέα. — Έχω γείτονας, έσκέφθη. Αν έπήγαινα να τ'ους έπισκεφθ'ω ; ! Βεβαίως θά τ'ους εύρω στ'α δωμάτιά των. Δέν έξέρχονται ποτέ, αφού δέν άπαντ'ά κανείς εις τ'ους δρόμους ούτε γάταν. Θά κατεβ'ω εις τ'ο δέκατον ένατον πάτωμα από τ'ον σκάλαν, γιατί βαρέθηκα τ'ον άνελκυστήρα, και θά ζητήσω να ιδ'ω τ'ον κύριον ή τ'ην κυρίαν που τ'ο κατοικεί, αφού δυστυχώς δέν ύπάρχει ούτε κορίτσι ούτε άγόρι τ'ης ηλικίας μου διά να παίξω.

Είς τ'ο δέκατον ένατον πάτωμα κατοικούσε μία χονδρή κυρία ή όποία υπε-

δέχθη τ'ον νεαρόν έπισκέπτην μ' εύγένειαν αλλά και με άδιαφορίαν. Ητο άκριδώς ή ήμέρα που έδέχετο, και σχεδόν όλοι οι κάτοικοι τ'ης οικίας εύρίσκοντο εις τ'ο σκ'λον της. Κυρίαί και κύριοι ήσαν έξηπλωμένοι σε πολυθρόνες, ώμιλούσαν όλίγον κ' έχασμ'ωντο πολύ.

Είπε πολύ δύσκολον να διατηρηθ'η ζωηρά μία συναναστροφή, όταν δέν είμπορ'η κανείς να προστρέξ'η ούτε εις τ'ον πολιτικόν, ούτε εις τ'ο νεοφανές βιβλίον, ούτε εις τ'ο τελευταίον θεατρικόν έργον. Ο Δελές ένθυμήθη πόσον έκονίαζεν ή μητέρα του διά να περιποιηται και να διασκεδάξη τ'ας κυρίας που τ'ον έπεσκέπτοντο κάθε Παρασκευήν. Όταν κατά τ'ύχην είσέηρχετο ο Δελές εις τ'ο σαλόνι, έθαύμαζε τ'ον χάριν με τ'ον όποιον ή οικοδόσποινα προσέφερε τ'αί ή τ'οσκολάταν, και τ'ον εύστροφόν του πνεύματος με τ'ον όποιον διηθύνη τ'ον συνομιλίαν. Εύρέθη πολύ στενοχωρημένος εις τ'ον

«Κυρίαί και κύριοι ήσαν έξηπλωμένοι σε πολυθρόνες...» (Σελ. 329, στ. β'.)

συναναστροφήν τ'ης κυρίας του δεκάτου ένατου πατώματος, θελήσας δέ να έμιλήσ'η όλίγον και αυτός, ένόμισε καλόν ναρχίσ'η με τ'ον σπουδαίαν αυτ'ην παρατήρησιν :

— Ο καιρός έξακολουθεί να είνε ώραιός φοδούμαι όμως ότι αύριον-μεθαύριο θά βρέξ'η.

Όλοι οι παρευρισκόμενοι τ'ον έκτύπησαν μ' έκπληκτα μάτια ως να τ'ω έλεγον : «Από που σε φέραμε ; » Και ένας κύριος, ο οποίος τ'ον στιγμ'ην εκείνην έχασμ'ατο, έξεπλάγη τόσο, ώστε έμεινε με τ'ο στόμα άνοικτόν σ'ον κωδός.

— Φαίνεται ότι πρ'ο όλίγου ήλθατε εδώ, είπεν ή οικοδόσποινα, διότι ή παρατήρησίς σας άποδεικνύει ότι δέν γνωρίζετε τ'ον τόπον. Έδώ δέν βρέχει ποτέ...ούδέποτε !

— Άλήθεια, έσυλλογίσθη ο Δελές, ο θεός μου τ'ο είπεν αλλά τ'ο έξέχασα. Μου είπε τόσα πολλά μαζί !...Τότε, — ήρώτησε δυνατά, — πώς γίνονται αί έποχαί ;

— Δέν ύπόρχουν έποχαί. Η θερμότητα είνε ή ίδια πάντοτε και μετρία. Δέν έχομεν ούτε άνέμους, ούτε βροχές,

ούτε χιόνια, ούτε πάγους, ούτε μεγάλες ζέστες, καμμίαν τελοςπάντων από τ'ας μ'αστιγ'ας και τ'ας πληγ'ας τ'ης Γ'ης.

— Ο χιονοπόλεμος έντούτοις ήτο πολύ διασκεδαστικός, έσυλλογίσθη ο Δελές. Καί ετ'η μεγάλη ζέστη, ένα ποτήρι νερό παγωμένο άξίζει ό,τι π'ης.

Τ'ο προσωπάκι του έμάκρυνε, και ήκουε σιωπηλός όλας τ'ας άνοητίας που έλεγαν εις τ'ον πληκτικόν έκείνον κύκλον.

Μα ούτε λοιπόν περί τ'ου καιρού, τ'ης βροχής ή τ'ης καλοκαιρίας δέν ήμπορούσε κανείς να έμιλήσ'η ; Τ'ο θέμα αυτό, εις τ'ον συναναστροφήν τ'ης μητέρας του. πολλάκις έχρησίμευεν ως προεισαγωγή. Έπειτα έλεγαν διά τ'ους υπηρέτας. Μερικά κυρίαί μάλιστα έλεγαν δι' αυτους άτελείωτα. Έπειτα διά τ'α φορέματα, διά τ'ες μόδες...

Τίποτε άπ' όλα αυτά ! Είς τ'ον Χώραν τ'ων Οκνηρών ούτε υπηρέτας έχουν ούτε διά μόδες φροντίζουν. Πρόσωπα και πράγματα είνε αιώνιως τ'α ίδια, άμετάβλητα.

— Αυτό καταντ'ά μαρτύριον, έσυλλογίσθη ο μικρός, κατηγής και δύσθυμος.

Και άπ'ηλθε με τ'ον στερρ'αν άπόφασιν να μ'η κάμη πλέον έπισκέψεις. Άλλά δέν τ'ον έτήρησε. Έστενοχωρείτο τόσο πολύ μόνος του εις τ'ο σπίτι !

Συχνά έρωτούσεν αν και οι άνθρωποι, τ'ους όποιους έπεσκέπτετο, έστε-

νοχωρούντο επίσης. Δέν ήμπορούσε να μ'η στενοχωρούνται ! Άλλ' έπειδή δέν ήσαν παιδιά, δέν ήθελαν να τ'ο έμολογήσουν από πείσμα και φιλέτιμον.

Και μετά τ'ον π'ληξιν, ήλθεν ή μετάνοια. Τί άνοησίαν, τί άφροσύνην έκαμε να ύποσχεθ'η, να όρκισθ'η ότι θά μείνη διαπαντός εις τ'ον άθλιον αυτόν τόπον ! Διαπαντός, αιώνιως...

Η αιώνιότης !... Προσεπάθει να έννοήσ'η τί είνε αυτή ή αιώνιότης... Έκατομμύρια, εκατοντάδες εκατομμυρίων έτη...και έπειτα άλλα εκατομμύρια... και πάντοτε νέαι κενά ήμέραι διά να προστίθενται εις τ'ας ήμέρας εκείνας τ'ας κενάς και φοδράς...

— Όσοι ζουν εις τ'ον γ'ην έσυλλογίζετο, είμπορ'ουν τουλάχιστον και πεθαίνουν. Σκοτώνονται επιτέλους, όταν αισθανθ'ουν τ'ον έαυτόν τ'ους πολύ δυστυχ'η... Αχ, τί έκαμα !...

Αφ'ισα καλούς γονείς, άδελφούλαν τρυφεράν και χαριτωμένην, διά να έλθω εις τ'ον τόπον αυτόν όπου είμαι μόνος, όλομόναχος, γιατί βέβαια δέν λογαριάζω αυτους τ'ους ήλιθίους που έκαμαν σ'αν έμέ. Έπρεπε να τ'ο καταλάβω, ότι δέν μπορεί ποτέ

κάνεις να ζήση και να ευχαριστηθῇ με όκνηρους τόσον τελείους...

Τὴν νύκτα ἔμενε πόλλ' αἰετὸς ἄγρυπνος ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς του κλίνης. Ἄ, πόσον ἐπιθυμοῦσε τώρα τὸ μικρόν του κρεβάτάκι! Τί δὲν θὰ εἶδεν ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ξαναβρεθῇ εἰς τὴν καμαρούλαν του! Κ' ἐπανεβλέπε μὲ τὸν νουν του τὸ χαλάκι του, τὸ κομμοδινό του, τὴν λευκὴν του κουνοπιέζαν, τὸ τραπέζάκι του.

Ἐνθυμείτο ἀκόμη τὸ παρὰ θυρὸν του εἰς τὸ δευτέρον πάτωμα, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἤμπορούσε νὰ βλέπῃ τοὺς βιαστικούς προΐονους διαβάτας: τὴν ψωμῶν μὲ τὸ ἀμαξάκι του, τὴν γαλατῶν μὲ τὰ μπουκάλια καὶ μὲ τοὺς κεσέδες του τὴν μανάνην μὲ τὸ γαϊδουράκι του, — τοὺς σκύλους, τὰ ἀρνιά, τὴν γίδες, — καὶ ἀκόμη τὰ ἀμάξια, τὰ ποδήλατα, τὰ αὐτοκίνητα, καὶ τὸ ἡλεκτρικὸν τράμ, ποὺ διέσχίζε κάθε τόσον τὴν ἀσφαλτοστρωμένον δρόμον.

Τὰ φαγητὰ καὶ τὰ γλυκίσματα ποὺ ἀφρονόουν εἰς τὸν κήπον, δὲν τοῦ ἔκαμναν πλέον καμμίαν ἐντύπωσιν. Ἄν καὶ τόσον ποικίλα, τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὅλα εἶχαν τὴν ἴδιαν γεύσιν. Ὅα ἐπρωτιμοῦσε μίαν καραμέλαν σοκολάτας ἢ μέντας, ἀπὸ ἐκεῖνης ποὺ ἀγόραζαν μὲ τὴν ἀδελφὴν του ἀπὸ τὸν κουλουρτζῆν τῆς γειτονιάς, ὁ ὅποιος, μολοντί κουλουρτζῆς, εἶχεν εἰς τὸ μαγαζάκι του καὶ «τμήμα καραμελῶν» καὶ ἄλλων εὐθηνῶν γλυκισμάτων. Τί ὥρατες οἱ καραμέλες του! Τίς ἀφίνες εἰς τὸ στόμα καὶ τίς ἐπιπλίζεις, ἔως ὅτου ἐγίνοντο ὡς λεπτότατον γυαλί...

Ἀρὴ τὰ φαγητὰ τῆς Κατερίνας; Ἡ χρυσὴ ἐκείνη σούπα μὲ τὴν ντομάταν καὶ τὴν χοιρὸν φιδέν; τὰ μακαρόνια τῆς μὲ τὸν κιμῶν; τὸ κοκκινιστόν τῆς ἀρνάκι; οἱ τηγανιτὲς πατάτες τῆς, λεπτές, στρογγυλές καὶ χρυσοκίτρινες σάν ναπολεόνια; . . Κοινὰ πράγματα ὅλα, ἀλλὰ τόσον νόστιμα!..

Εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀκνηρῶν τὰ δένδρα παρήγγον μόνον σπάνια καὶ λεπτὰ φαγητὰ. Καὶ τὸ ψωμί ἀκόμη, μὲ τὴν στιλπνὴν καὶ χρυσὴν του κόραν, δὲν ὠμοίαζε μ' ἐκεῖνο ποὺ ζυμῶνουν εἰς τὴν γῆν ἦτο μᾶλλον γλυκίσμα. Τρώγων διαρκῶς ἐκλεκτὰ, σπάνια πράγματα, ὁ Λελές τὰ ἐδαρύνοντο. Κ' εὐχαρίστας θὰ τὰ εἶδεν ἂν ἦτο πιάτον πασόβλια, παντζάρια, ἢ διὰ μίαν ταχινόσουπαν, — φαγητὰ ἐπιτέλους τὰ ὅποια ἄλλοτε δὲν ἦσαν τόσον τοῦ γούστου του καὶ ἔκκαμνεν ἱστορίες εἰς τὸ τραπέζι...

Ἀλλοίμονον! Τίποτε δὲν ἤμπορούσε τώρα νὰ μεταβληθῇ. Ὅλα τριγύρω του θὰ ἦσαν ἔτσι, τὰ ἴδια, ἀπαράλλακτα, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων...

Ἐπανεβλέπε πόλλ' αἰετὸς εἰς τὸ σαλόνι τῆς συνοίκου του, καὶ εἰς ἄλλα, τὰ ὅποια εὗρεν ὅλα ὅμοια. Ἐβλέπε τὰ ἴδια

πρόσωπα καὶ ἤκουε τὰς ἰδίας ἀνοησίας ἐκ μέρους ἐκείνων ποὺ εἶχαν τὸ θάρρος νὰ ὀμιλοῦν. Ἐχασμῶτο μ' ἐκείνους ποὺ εἶχαν τὸ θάρρος νὰ κροῦν, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ διαμέρισμά του ἀποφασισμένος νὰ μὴ ξαναπατήσῃ τὸ πόδι του εἰς τόσον ἀνιάρως συνναστροφάς.

Ἀπὸ τὴν πληξὴν ἐφθασεν εἰς τὴν μελαγχολίαν, καὶ ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν εἰς τὴν ἀπόγνωσιν.

Ἐνθυμῆθη ἓνα συμμαθητὴν του, μεγαλύτερόν του κατὰ δύο ἔτη. Ἦτο ἑσπεριτικὸς εἰς τὸ Δύκειον, ἐπαρχιώτης, ἀπὸ βουνά. Ὅταν πρωτοῦλθεν, ἐφαίνετο ὑγιής καὶ εὐρωστός. Ἐπειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐλίγνευσε καὶ ἐχλώμιασεν. Ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι ἔπασχεν ἀπὸ νοσταλγίαν, καὶ ὅτι ἂν ἔμενε περισσότερον εἰς τὸ σχολεῖον, μακρὰν ἀπὸ τὰ βουνά, θὰ ἐπέθνησκεν ἀσφαλῶς. Καὶ οἱ γονεῖς του ἤλθαν καὶ τὸν ἐπῆραν.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἐσυλλογίζετο ὁ Λελές, ὑποφέρω ἀπὸ νοσταλγίαν. Ἀλλὰ ἡ ἀσθένειά μου δὲν θὰ μὲ πεθάνῃ. Θὰ ζῶ αἰωνίως εἰς τὴν πληξὴν, εἰς τὴν μετάνοιαν, εἰς τὴν λύπην. Ἄ, τί μαρτύριον! ποῖα τιμωρία!.. Ἀλλὰ καὶ τί ἀνοησία νὰ δεθῶ μ' ἓνα ὄρκον καὶ νὰ μὴν εἰσπορῶ νὰ ξαναγύρισω εἰς τὴν γῆν!

Εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀκνηρῶν οὔτε θάνατος ὑπάρχει οὔτε ἀσθένεια. Καμμιὰ ἐλαφρὰ δυσπεψία μόνον, κάπου-κάπου, φυσικώτατον πρᾶγμα δι' ἀνθρώπους ποὺ τρώγουν πολὺ καὶ δὲν γυμνάζονται διόλου. Ἐνα φλυτζάνι τσάι θεοραπεύει τὴν ἀδιαθεσίαν τοῦ στομάχου, ἀλλὰ... δὲν θεραπεύει καὶ τὴν νοσταλγίαν, καὶ τὴν ἀθεράπευτον καὶ ἄνευ ἐλπίδος θανάτου.

Μολοντί ὁ Λελές ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ εἶχε αἰωνίως, πόλλ' αἰετὸς ἐπεχείρησε νὰ πεθάνῃ διὰ τῆς βίας. Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὸ παράδειγμα διασήμων ἱστορικῶν προσώπων, ἐδοκίμασε νὰ νύξῃ τὰς φλέβας του. Ἀλλὰ τὸ χρυσὸν μαχαιράκι, τὸ ὁποῖον ἔκοπτε τόσον καλὰ τὸ ψωμί, τὸ κρέας, τὰ ὀπωρικά, ἔγινεν ἔξωφρα μαλακώτατον εἰς τὰς χεῖρας του καὶ δὲν ἔκαμνεν εἰς τὸ δέρμα του οὔτε τὴν παραμικρὰν ἀμυχήν.

Ἄλλοτε ἠθέλησε νὰ πνιγῇ εἰς τὸν λουτήρα του. Ἀλλ' ὅσον ἐβύθιζε τὸ κεφάλι του εἰς τὸ νερόν, τόσον ὁ λουτήρ ἀδείαζε. Καὶ κατήντησε νὰ φύγῃ ὅλως διόλου τὸ χλιαρὸν καὶ εὐώδες ἐκεῖνο νερόν, καὶ ὁ Λελές δὲν μείνεν νυριολεκτικῶς εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΙ' Η ΑΓΟΥΡΙΔΑ ΜΕΛΙ

[Τὸ βραβευθὲν διήγημα τοῦ 113ου Διαγωνισμοῦ].

Σὰς συστήνω τὴν Μαρίκα· εἶνε πολὺ καλὸ κορίτσι, πολὺ φρόνιμο, ἀλλὰ πρὸ πάντων πολὺ ἐξυπνο· ἀκόμη δὲν εἶνε χρόνος ποὺ ἄρχισε μαθήματα καὶ νὰ ἰδῇτε τί ὥρατα ποὺ διαβάσει. Φαντασθῆτε ὅτι ἐξεπέρασε καὶ τὴν ἀδελφὸν τῆς τὸν Γεώργιον ποὺ εἶνε μεγαλειότερος, καὶ ὅμως ἀκόμη συλλαβίζει.

Ἐνα κακὸ μονάχα ἔχει ἡ Μαρίκα: Εἶνε λιγάκι τεμπέλα, δὲν θέλει νὰ κοπιάσῃ γιὰ τὸ παραμικρό, καὶ ἄμα ἓνα πρᾶγμα τὴν στενοχωρεῖ, ἀμέσως τὸ πετᾷ καὶ πηγαίνει νὰ παίξῃ, γιὰ νὰ ἐσπιάσῃ, ὅπως λέγει. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τῆς ἀρέσει πολὺ τὸ παιγνίδι.

Προχθὲς ἡ κυρία Ἐλένη, ἡ διδασκάλισσά της, τῆς ἔδωσε νὰ μάθῃ ἓνα ποίημα.

— Μαρίκα, νὰ τὸ μάθῃς αὐτὸ τὸ ποίημα, τῆς εἶπε, εἶνε πολὺ ὥρατο καὶ ἡ μαμμά σου θὰ ευχαριστηθῇ πολὺ ἄμα τῆς τὸ ἀπαγγεῖλῃς ἔξωφρα.

Στὴν ἀρχὴν ἡ Μαρίκα ἐνθυμίσθηκε μὲ τὴν ἰδέαν τῆς κυρίας Ἐλένης, ἐπῆρε τὸ βιβλίον καὶ ἄρχισε νὰ μελετᾷ. Γρήγορα ὅμως ἔπεσεν ὁ ἐνθουσιασμός της. Τὸ ποίημα τῆς φάνηκε δύσκολο, τὸ ἐδιάβασε ἓνα-δύο φορές, ἔπειτα ἔκλεισε μὲ θυμὸν τὸ βιβλίον καὶ ἐπῆγε στὴν διδασκάλισσάν της.

— Κυρία αὐτὸ τὸ ποίημα εἶνε πολὺ μεπερδεμένο, δὲν μπορῶ νὰ τὸ μάθω.

— Τεῖν' αὐτὰ τὰ λόγια, Μαρίκα; Ἐγὼ εἰξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι εἰμπορεῖς νὰ τὸ μάθῃς· τὸ διάλεξα εὐκολο, ἐπιτηδὲς γιὰ σένα.

Ἡ Μαρίκα ὅμως τὸ σκοπὸ τῆς:

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ μάθω! δὲν ἔμπορῶ!.. Καὶ ἄρχισε νὰ κλάμματα.

Ἡ κυρία Ἐλένη τὴν ἐκτύπησε καλὰ καλὰ, ἔπειτα τὴν ἔπῃρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν κατέβασε στὸν κήπον, καὶ στάθηκε ἔμπροσθεν ἓνα δένδρου.

— Παρατήρησε, εἶπε, καὶ ἔδειξεν ἓνα σάλαγκας, ὁ ὅποιος ἐπροσπαθοῦσε ν' ἀνεβῇ ἐπάνω εἰς τὸν κορμόν, καὶ κάθε τόσο ἔπεφτε καὶ πάλι ξανάριζε.

— Ὁ καυμένος, εἶπεν ἡ Μαρίκα, ἡ ὁποία τὸν ἐκτύπησε μὲ περιέργειαν, ὁ καυμένος, δὲν θὰ τὸ καταρθώσῃ ποτέ· σταθῆτε νὰ τὸν βοηθήσω.

— Ὁχι, εἶπεν ἡ κυρία Ἐλένη, ἀφῆκε νὰ ἰδοῦμε τί θ' ἀποκάμῃ.

Ὁ σάλαγκας ἐξηκολούθησε τὸ δύσκολο ἔργον. Ἀνέβαινε, ἔπεφτε, ξανάναβει, ὥς που στὸ τέλος ἐστάθηκε ἐπάνω στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου.

— Μπράβο, μπράβο, κύρ σάλαγκας! ἐφώναζεν ἡ Μαρίκα, καὶ ἐκτύπησε τὰ χεῖρά ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ διδασκάλισσα, βλέπεις πῶς αὐτὸ τὸ μικρὸ πραγματάκι κατάρθωσε ἓνα τόσο δύσκολο ἔργον; γιὰ τὴν μεγάλη Μαρίκα δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ μάθῃ ἓνα μικρὸ ποιηματάκι;

Ἐκατάλαβεν ἡ Μαρίκα τὸ μάθημα τῆς κυρίας Ἐλένης. Ἐτρεξε εἰς τὸ σπίτι, ἐπῆρε τὸ βιβλίον καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν ἄρχισε νὰ μελετᾷ τὸ ποίημα. Ἐδυσκολεύθη πάλι στὴν ἀρχή, ἐπέμεινε ὅμως, καὶ στὸ τέλος τὸ ἔξευρε βρούσι. Ἡ διδασκάλισσα τὴν ἐπῆνεσε καὶ τῆς εἶπε:

— Βλέπεις, ὅτι τίποτε δὲν εἶνε ἀκατάρθωτον ὅταν ἐλώμεν. Μόνον ἡ τεμπέλα μᾶς κάνει νὰ τὰ βρίσκουμε ὅλα δύσκολα. Χρειάζεται ὑπομονὴ εἰς ὅλα τὰ πράγματα. Μὲ τὴν ὑπομονή, λέγει ἡ παροιμία, γίνεται καὶ ἡ ἀγουρίδα μέλι. Ὁ σάλαγκας φαίνεται ὅτι τὴν ἐγνώριζε πρὶν ἀπὸ σένα αὐτὴν τὴν παροιμίαν.

ΖΙΛΧΑ ΧΑΝΟΥΜ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 113ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Ἰδε φυλλάδιον 6ου, σελ. 46]

Ὁς θέμα εἶχα δώσῃ τὴν παροιμίαν «Μὲ τὴν ὑπομονὴ γίνεται καὶ ἡ ἀγουρίδα μέλι». Ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ ἐκπονήσῃ καὶ νὰ γράψῃ μίαν μικρὰ ἱστορίαν ὑπομονῆς νικῆσης καὶ θαυματουργούσης. Φυσικὰ, τὸ προχειρότερον πρᾶγμα ποὺ θὰ εὑρίσκαν οἱ νεαροὶ μας διηγηματογράφον, τὸ ἦξευρα ὅτι θὰ ἦσαν τὰ γράμματα... Μὲ τὴν ὑπομονὴν μανθάνει κανεὶς γράμματα καὶ γίνεται ἀνθρώπος. Ἐπειτὰ τὰ περισσότερα διηγηματοεἶδη εἰς ἱστορίας παιδιῶν, ποὺ εἰς τὴν ἀρχὴν ἦσαν ὀκνηρὰ, ἀμελῆ, ἀνυπόμονα, καὶ ποὺ συνήθισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ εἶνε ὑπομονητικὰ, ἐπιμελῆ, φιλόδοξα...

Ναί, ἀλλὰ διὰ νὰ μάθῃ κανεὶς γράμματα, καὶ νὰ γίνῃ ἀνθρώπος, καὶ νὰλλάξῃ ζωὴν καὶ τύχην, δὲν χρειάζεται ἀπλῶς ὑπομονῆς ἀλλὰ καὶ ἐπιμονῆς, καὶ θέλησης, καὶ χαρακτὴρ γενικῶς. Μοῖ φαίνεται ὅτι ἡ ὑπομονὴ εἶνε κατὰ εἰδικότερον. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τὰ διηγήματα, τὰ διηγούμενα μίαν δόκιλον ζωὴν ἐπιμονῆς καὶ θελήσεως, — καὶ εἶνε τὰ περισσότερα, — προτιμῶ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα ποὺ εἰδικεύον τρέπον τινὰ τὸ ζήτημα, καὶ διηγῶνται ἀπλῶς ἓν ἐπεισόδιον, ἓν περιστατικὸν καθαρὰς ὑπομονῆς.

Ἐξάφνα ὁ Πάρις μᾶς λέγει διὰ τὸν ἀνυπόμονον μικρὸν Πιερράκην, ὁ ὅποιος μὲ ὑπομονὴν, σιγὰ-σιγὰ, κατάρθωνε καὶ αὐτὸς νὰ σκάψῃ ἓνα πηγάδι, βαθὺ σάν κεῖνο ποὺ εἶχε σκάψῃ πρὶν ὁ Λεάνδρος. — Τὸ Ἀγοροκόριττον μᾶς παρουσιάζει τὴν νεαράν Μαργαρίταν, ἡ ὅποια μὲ ὑπομονὴν κατάρθωνε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν προσπονογραφίαν τῆς μητέρας τῆς. — Ὁ Δὸν Ἡλίας Κολοκύνθας σχεδὸν τὸ ἴδιον. — Ἡ Ἀγνυπία Βασιλοπούλα μᾶς διηγῆται διὰ δύο μικρὰς ποὺ βοηθοῦν τὴν μητέρα τῶν εἰς τὸ τὸλγισμα καὶ τοῦ κουβάριασμα τοῦ μαλλιῶ, — χαριτωμένη σκηνούλα, — καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία εἶνε ὑπομονητικὴ καὶ ἡ ἄλλη ἀνυπόμονη. — Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σὰς ὀμιλήσω καὶ διὰ τὰ 450 διηγήματα ποὺ διεβλήθησαν εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Καὶ ἔρχομαι εἰς τὰ καλλίτερα.

Ἡ Ζιχά-Χανούμ καὶ ὁ Γεώργιος Σ. Λιβαδάς συνηγήθησαν καταπληκτικῶς. Καὶ τῶν δύο οἱ ἥρωες — ὁ Νίκος τοῦ ἐνός, ἡ Μαρίκα τῆς ἄλλης, — πρόκεινται νὰ ποστηθίσουν ἓνα ποίημα, διὰ τὸ ὅποιον χρειάζεται ὑπομονῆς. Καὶ εἰς τὰ δύο διηγήματα ὑπάρχουν σύμβολα, ὅπως εἶπεν ὑπομονῆς: Εἰς τὸ ἓν ὁ σάλαγκας, εἰς τὸ ἄλλο ἡ χελώνη. Καὶ τὰ δύο εἶνε καλογραμμένα καὶ εἰρηφά. Σχεδὸν ἰσοδύναμα. Ἀλλὰ μίαν μικρὰ, ἐλαχίστην διαφορά εἰς τὸ ὅρος εἶνε ὑπὲρ τῆς Ζιχά-Χανούμ, καὶ διὰ τοῦτο εἰς αὐτὴν δίδω τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Ὅσον διὰ τὰ διηγήματα τῆς Τρισένδοξης Ἑλλάδος καὶ τῆς Λεινοπαθουμένης Ἑλλάδος τοῦ 21, ὅπως καὶ εἶπον ὅτι παίρνουν Α' ἔπαινον μόνον δι' αὐτὰς συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ὡραίας εἰκόνας, σχεδιασθείσας ἀπὸ τοῦ ὕψους.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζιχά Χανούμ, [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γεώργιος Σπυρ. Λιβαδάς, [15Ε]. — Πάρις [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγνυπία Βασιλοπούλα, [10Ε]. — Ἀγοροκόριττον, [10Ε]. — Δὸν Ἡλίας Κολοκύνθας, [9Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἑκάστον): Ἑλπίς. — Ναυοικὰ Σταμάτι. — Τριτογένεια. — Νουταλὸς τῆς Ἑλλάδος. — Μυτιληνόπουλο. — Λόφος τοῦ Γάνου. — Πονεμένους Διαβάτας. — Ἀτλαντικός. — Μητρικὴ Στοιχὴ. — Πνοὴ Φυτοχορογόντος Ἀγγέλου. — Ἰακόντες Δαλβερί. — Τρισένδοξη Ἑλλάδα. — Λεινοπαθουμένη Ἑλλάς τοῦ 21.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἑκάστον): Κατίνα Γ. Παπᾶ. — Κίρκη. — Εὐχὴ τῆς Μάνας. — Υπερασπιστὴς τοῦ ἔθνους. — Πίσις Πατρίδος. — Σταματία Σ. Πατρικίου. — Χάος. — Διακριθεῖσα Ζαφίς. — Φαῖδρα Β. Ἀδαμίδου. — Δαφνοστεφανωμένη Ἑλληνοπούλα. — Δόξα Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου. — Κύκνος Μυτιλήνης. — Ἑλληνικὸν Στέμμα. — Ἑθνικὸν Γόητρον.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἑκάστον): Δοξαομένο Εἰκοσιεῖνα. — Ἀνιάρτης. — Δεκαπενταετής Πλοίαρχος. — Τραλλιανὴ Ἠχώ. — Μελαχρινὴ Ἀφροδίτη. — Ἀθανάσιος Διάκος. — Μελαχρινὴ Ὀνειροπόλος. — Φιλόταυρος Ἑλλην. — Αἰγύπτιος Θαλασσοπόρος. — Τὸ Σβυστό μας Κανόνη. — Φιλὴ τῆς Μάνας. — Ἐλαφὸς τῆς Αἰγύπτου. — Ἐλεύθερος Ἑλλη. — Γλυκεῖα Ἑλπίς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἑκάστον): Κρητικὴ Ἀγοροαλιά. — Ἑλληνοπούλα τῆς Θράκης. — Παντοπώτης. — Ὀνειροπόλος Κρής. — Σπαθὶ ἡ Κορώνα. — Ἐνθουσιώδης Ἑλλη. — Ἀλφειὸς τῆς Πατρίδος. — Νέλιον. — Κορυδαλὸς τῆς Δέσφου. — Ἐορτὴ τῆς Σημαίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Αἰδοκάκος: — Μὰ ἐπιτέλους, Νίκο, θὰ πῆς καὶ σὺ μὰ λέξῃ; ἐγὼ σοῦ τίς εἶπα ὅλες. Ὁ Νίκος: — Μὰ δὲν εἶπατε, δάσκαλε, νὰ λέμε πολλὰ καὶ νὰ κρούμε λίγα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλάφου τῆς Αἰγύπτου

Ἡ Διδασκάλισσα: — Διὰ τὸ, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔπλυνε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του; Ἡ Μαθήτρια: — Διότι ἦσαν λερωμένοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χειρὸς Βοηθείας

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπληττῇ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὸν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΠΩΣ δὲν ἐξαντάζεο ποτὲ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ βραβευθῇ, Σερμὸν Ἰον; Ἐπειδὴ δὲν ἔκαμνε ὡς τώρα κανὲν ἐξοπλισμὸς; Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ὁλωσδιόλου ἀσχετόν μὲ τοὺς διαγωνισμούς, πλὴν τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ ἐξοπλισμοῦ. — Ναί, τὸ Χρυσὸ Παγῶν ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικά.

Ἠχὸ τῆς Καρδιάς, μὴ σ' ἐπῆρε καὶ σὲ καμμία σαπουνόφουσα εἰς τὴν Χώραν τῶν Ὀκνηρῶν; Δὲν ἐξηγεῖται διαφορετικὰ ἢ ἐρεταινὴ σου τεμπέλα; Ἀλλ' ἂς εἶνε καλὸ ἀργὰ παρὰ ποτὲ. Γράψε μου.

Ἀνδρεῖ Ἀνδρεῖ, δὲν ἔλαβες Α' βραβεῖον εἰς τὸν 110ον Διαγωνισμόν, ἀλλ' ἀπλῶς ἦσουν ὑποψήφιος διὰ Α' βραβεῖον, τὸ ὅποιον μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων ἀπονέμεται εἰς ἓνα διὰ κλήρου, οἱ δὲ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς ἰσοῦτοι. Διάβασε πάλιν τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, διὰ νὰ ἐννοήσῃς καλὰ πῶς γίνεται τὸ βραβεῖον ἢ ἀπονουμὴ τῶν Βραβεῖων τῶν Ἀφύων.

Ὅλα ἐλήφθησαν, Ἐξομίσι Βασιλῆα. Αἱ δύο δημοσιευθεῖσαι Ἀσκήσεις σου ἐρροποποιήθησαν ὀλίγον ὑπὸ τοῦ Ἀζαρία, ὁ ὅποιος ἀνέλαβε τὴν φροντίδα νὰ τὰς ἐπεξεργάσῃ. Ἐξάφνα τὸ Πρόβλημα τοῦ εἶχε στείλῃ ἔμμετρον. Ἀλλὰ οἱ στίχοι δὲν ἦσαν ἐπιτυχεῖς. Ὁ Ἀζαρίας λοιπὸν τὸ μετέτρεψε εἰς πεζόν, καὶ οὕτως ἔγινε δημοσιεύσιμον. Κατὰ ἔκαμνε;

Περιεργότατον αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις, Κύκνος τῆς Μυτιλήνης, διὰ τὴν γρηὴν ποῦ ἔλαβε ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς, ἔξ Ἀμερικῆς, δολλάρια εἰς χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἐπῆρε γιὰ ζωγραφίαι, καὶ τὸ ἓνα τὸ ἐκόλλησε ἀπὸ τὴν καρνάτα καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἔδωσε ἐπὶ ἐγγονάκι τῆς νὰ παίξουν. Τόση ἀγνοία τὴν σήμερον-ἡμέραν, καταντᾷ ἀπίστευτη!

Ἐτύχως, Ζιχά-Χανούμ, δὲν εἶχε ριφθῇ ἀκόμη εἰς τὸ καλὸ καὶ οὕτω κατεστῆθη μετὰ τῶν ἄλλων ἀπαντήσεων. Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκτενὴς καὶ ὥρατα ἐπιστολή σου. Σὲ συγχώρῃ διὰ τὸ σημερινὸν βραβεῖόν σου καὶ περιμένω μίαν σου φωτογραφίαν.

Ἐλαβὰ τὸ γραμματάκι σου, μικρούλα μου Μαργαρίτα Ρ. καὶ τὸ ἐδιάβασα μὲ πολλὴν μου χαρὰν. Γράφεις καὶ σὺ ἐπάνω κάτω σάν τὸ Χρυσὸ Παγῶν. Ἐ, σιγὰ-σιγὰ θὰ μεγαλώσῃς καὶ θὰ μάθῃς. Ἐν ὅλῃς ὅμως, καὶ ἀπὸ τώρα μπορεῖς νὰ πάρῃς ψευδώνυμον. Ἡ ὀνομαγραφία δὲν ἐμποδίζει.

Σοῦ ἔστειλα ἓν γένη τοῦ 1909 φύλλον, Ἑλληνοπούλα τῆς Σμυρνῆς. Ἡ παραπομπὴ ἐπιστολῇ σου μ' ἐπῆκεν πολὺ. Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σὲ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου καὶ νὰ πετῶ νὰ γράμματα σου ἐπὶ καλῶν; Μὰ ὄχι, ἀγαπητὴ μου, ὄχι, ποτέ... Σοῦ τὸ λέγουν διὰ νὰ σὲ περάζουν.

Ναυοικὰ ἡ Φιλόδοχος μοῦ στέλλει τὰς λύσεις τῆς γραμμῆς εἰς κοινὸν χαρτί ἐπιστολῆς. Μὰ δὲν εἰσέρει αἱ λύσεις γράφονται μόνον εἰς τὸ ἰδιαιτέρον χαρτί, ποῦ ἔχω δι' αὐτὰς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου; Τὸ λέγει ὁ Ὁδηγός, τὸ γράφω πάντοτε καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις. Ἄς συμμορφωθῇ λοιπόν.

Καύχημα τῶν Ἑλλήνων. ἂν ὁ κ. Δεσφύλας δὲν σοῦ ἀνταπέδωκε τὰ γραμματόσημα, δὲν εὐθύνουμαι ἐγώ. Εἰμπορεῖς νὰ τῷ γράψῃς καὶ νὰ τῷ τὰ ζητήσῃς ἀπ' εὐθείας. Δημοσιεύω Μικρὰς Ἀγγελίας συνδρομητῶν καὶ μὴ ἐπὶ πληρωμῇ καὶ φυσικὰ δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὴν τήρησιν τῶν ἐν αὐταῖς ὁρῶν καὶ ὑποσχέσεων.

Ὁ καυμένος μου ὁ Δουκῆς Δάρας! Τὶ δυστύχημα! Ἐπέσεν ἀπὸ τὴν ταράσαν εἰς τὸν δρόμον, ἀπὸ ὕψους 14-15 μέτρων καὶ κατασκοτώθηκε. Χέρι του, πόδι του, πρόσωπό του, ὅλα... Εὐτυχῶς τὰ τραύματα δὲν εἶνε σοβαρὰ καὶ ὁ φίλος μας θὰ σκηωθῇ. Δοξασμένος ὁ Θεὸς ποῦ τὸν ἐπροφύλαξε! Τοῦ εὐχομαι ὁλοφύως περαστικά.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, Ἐπικούρειε Ἀπολλών, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς τακτικὰ ὅπως πρίν. Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι εἰς τὸ Πανεπιστήμιον πρέπει νὰ ἐγγράφεται κανεὶς μόλις τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιον, ἀδιάφορον ποῖαν ἡλικίαν ἔχει. Ἐννοεῖται πάντοτε, ἂν ἡ ἀπόφασίς του εἶνε νάκολούθησιν ἐπιστήμην καὶ ἂν τοῦ τὸ ἐπιτρέπουν αἱ περιστάσεις.

Ἐλαιοφόρος Σημαῖα, κάθε συνδρομητῆς ἔχων ψευδώνυμον ἐγκριμένον διὰ τὸ 1909, εἶνε αὐτοδικαίως ὑποψήφιος τοῦ προκηρυχθέντος Δημοψηφίσματος. Δὲν ἐδιάδεσσε τοὺς ὅρους;

Κατ' ἀρχήν, Ἀσὴρ τοῦ Βέγα, δὲν δίδω διευθύνσεις συνδρομητῶν, διότι αἰτήσεις ὁμοίας μὲ τὴν ἰδικήν σου λαμβάνω κατ' ἐκαστήν πολλὰς, καὶ ποῦ καιρὸς νὰ τὰς ἐκτελῶ! Δύνασαι ὅμως διὰ Μικρὰς Ἀγγελίας νὰ δηλώσῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου, καὶ πολλοὶ θὰ εὐρεθῶν πρόθυμοι νὰ σοῦ ἀπαντήσουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Θριαμβος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, κ. (Ε.Δ.) Κυθνία, κ. (Κ.Α.) Κωνσταντῖνος ὁ Παγονάτος, κ. (Β.Α.) Κυπριακὸν Ἀνθος, κ. (Μ.Κ.) Δευκὴ Νεφέλη, κ. Δευκότερος Ἀγγελος, κ. (!) Ἐλευθέρα Πατρίς, κ. (α+β) Ἐλαφρὰ Ἀκατος, κ. (Α.Α.) Γενναῖος Κρῆς, κ. (Σ.Μ.) Βεῖζε-βούλ, κ. (Μ.Κ.) Γενναῖα Ἑλληνίς, κ. Μέλας Ἀετός, κ. (Α.Ε.) Βασιλίσσα τοῦ Χουσοῦ, κ. (Α.Σ.) Μέλας Ἀδάμας, κ. Ἀνεμοζάλη, κ. (+.) Κερβάνιον τῆς Ἐρήμου, κ. (2+6=!) Ἀνακαιοσύρα, κ. Ἀλκισίς, κ. Κεράτιος Κόλπος, κ. (!) Κίτρινο Τριαντάφυλλο, κ. (!!!) Ἡρώς τῆς Σύρου, κ. Ἑλληνικὸν Αἰδοῦμα, κ. (***) Κερκυραϊκὴ Βελισσα, κ. (Ν.Δ.) Θερραλῆς, κ. (Ο.Κ.) Ἑλληνικὸν Ἀεράκι, κ. (Α.Π.) Ἑλληνικὴ Παλιγγενεσία, κ. (Χ.Χ.) Γέρον τοῦ Ὑμητιοῦ, κ. Βιβλιοφάγος, κ. Ἀνθος Ἀνθέων, κ. (Δ.Δ.) Ἀνθοστεφῆς Μάιος, κ. Ἀνθος τῆς Ἀλόης, κ. (Ε.Χ.) Βασιλίσσα τοῦ Ἄδου, κ.

Ἀνανέωσης ψευδωνύμων: Νύμφη τοῦ Νείλου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ Χείρ Βοηθείας (0) μὲ Δροσόλουστον Ἀσκήσιν, Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν, Μικρὸν Ἀδρόδον, Ἑλληνικὸν Στέμμα, Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Παροδικὸν Ὀνειρον, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Μίαν τῶν Χαρίτων, Ἀῦραν τοῦ Βοσπόρου — ὁ Κατεῖαν Φασαρία (0) μὲ Γαλιανήν μας Σταυροφόραν, Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος, Μικρὸν Δρόδον, Ἀῦραν τοῦ Βοσπόρου, Ταπεινὸν Κύριον, Νηρέα, Δάκρυ τῆς Πατρίδος — ὁ Ταπεινὸς Κύριος (0) μὲ Ποι-

ηικὴν Καρδίαν, Νῆσον τῶν Σειρήνων, Ἑλλικὴν Ἀκτίαν, Μίαν τῶν Χαρίτων, Ἀνθηρὰν Ζωήν, Ὀσίαν Μαρίαν, Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, Κρανὴν Ἀκακίαν, Γλυκεῖαν Ἀμμουδιάν, Νύμφην τοῦ Νείλου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Δοξίαν Ἀπόλλωνα (δεκταί) Ἑθνικὴν Ποινικοσυρὰν (τὸ πρῶτον ψευδώνυμόν σου ἰσχύει καὶ αὐτὸ μέχρι τέλους Νοεμβρίου) ἂν δὲν σοῦ ἐδημοσίευσαν καμμίαν ἀσκήσιν ἔως τώρα, σημαίνει ὅτι δὲν ἐλήφθη συλλογὴ σου. ἢ ὅτι ἐλήφθη μετὰ τὴν προθεσμίαν. Ἐορτὴν τῆς Σημαῖας (καλῶς ἤλθες ἀπὸ τὰς Σπέτσας, ὅπου ἐπερνοῦσες τόσον ὥραία ὁδὸς τὰς ἡμέρας, ἀλλὰ προπάντων τὸ Σάββατον ποῦ ἐλάμβανες τὸ φύλλον) Ἀνδριάντα Παλαιολόγου (φαίνεται ὅτι καὶ οἱ δύο τὸ ἀντέγραψαν ἀπὸ κάπου ἄλλου. Ἐλαβὰ τὴν καταγγελίαν σου ὑπὸ σημείωσιν καὶ ὅλ' ἐνεργήσω τὰ δέοντα) Βασιλεῖον Κ. Α. καὶ Κωνσταντῖνον Χ' Ο. (ἡ λέξις γενικῶς λεπτὰ 5, ἀλλὰ διὰ Μικρὰς Ἀγγελίας, ὅχι διὰ ποιημάτων) ποιήματα συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω οὔτε δωρεὰν οὔτε ἐπὶ πληρωμῇ. Ἑλληνίδα Χριστιανὴν (ἐλήφθη ἐγκαίρως) ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα ὥραία γράφεις. Μέγαν Ἀλέξανδρον (βραβεῖον ἔστειλα) Μενεξεδένιο Μπουκετάκι (Ἑλλάδα εὐχαριστῶ) Δάκρυ Ὑποδοῦλον Ἑλληνοσ (λυπῆθηκα πολὺ γράφω πάρα-πάνω) Ἀπολεσθέντα Ἑλπίδα (τὸ ἔστειλα) Χείρα Βοηθείας, Κατεῖαν Φασαρίαν, Νύμφην τοῦ Νείλου, (ἔχει καλῶς, τὸ ψευδώνυμόν σου ἀνεκείνω) Ἐνθουσιώδην Κύριον (βέβαια, ἀπὸ τὰ μικρὰ φθάνει κανεὶς εἰς τὰ μεγάλα, ἀ, ποτὲ δὲν διορθῶν λύσεις. Ὁ ἄνθρωπος μεγάλος μπελάς) Ὀνειρον τῆς Κύπρου (ὠρινοτάτης ἡ περιγραφή σου) σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες, ἀλλ' ἐντὺς τῆς ἐπιστολῆς σου δὲν εὗρον γραμματόσημα. Δέαν (τὸ ἔστειλα) Θριαμβόν τοῦ Ἑλληνισμοῦ (μοῦ ἀρέσει πολὺ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου) Φαληρικὴν Ἀῦραν, Νέλωνα (τώρα, εἰς κάθε σχεδὸν φύλλον, θὰ ὑπάρχουν καὶ Ἀποτελέσματα ἐνὸς Διαγωνισμοῦ) Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνιον (σὲ συγχάρω διὰ τὴν κατάταξιν σου εἰς τὴν Ἀ' γυμνασιακὴν τάξιν) εὐχομαι, ἐπίσης θριαμβευτικῶς νὰ μοῦ ἀντιγράψῃς καὶ τὴν ἀποφοίτησιν. Ἰερὰν Φλόγα (πολὺ ὥραία ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς) Λεοβρίαν Ἀηδόνα (περιμένω λοιπόν νὰ μοῦ γράψῃς πολλὰ) Σταματίαν Σ. Π. (ἔλαβες εὐχαριστῶν πολὺ-πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου) ἤθελα νὰ μοῦ ἔγραψες συχνότερα. Ἰαπωνέζικον Τριαντάφυλλο (ὁ τόμος αὐτὸς τιμᾶται δρ. 2,50) Μαῦρα Μάτια (τώρα Ἀσκήσεις; μὰ, φίλη μου, πρὸ πολλοῦ παρήλθεν ἡ προθεσμία, ναι, ἡ περὶ τῆς ἐρωτικῆς ἐξακολούθει νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιον ψευδώνυμόν σου) Ἀθανάσιον Διάκον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβες μετὰ τὴν 2 Σεπτεμβρίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ πρῶτον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 22 Σεπτεμβρίου ἐν τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 3 Ὀκτωβρίου ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 19 Ὀκτωβρίου.

403. Δεξιόγραφος.

Εἰς τὴν αἴσθησίν σου, λῦτα,
Ἐνα σύνδεσμον ἂν βάλῃς,
Εἰς ἑλληνικὸν νησάκι.
Παρενθὺς τὴν μεταβάλλεις.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σπαρτιάτου

404. Ἀναγραμματισμός.

Ἀριθμητικὸν κοινόν
Ἐὰν ἀναγραμματίσῃς,

Κοινὸν ζῶον νεογνόν
Μὲ αὐτὸ θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀστακῶν

405. Τονόγραφος.

Ἀρχαία εἶμαι πόλις
Ὡς ἔχω ἂν μαρτίσῃς,
Τροπὴ δὲ κοινοτάτη
Τὸν τόνον ἂν κινήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Κυρίου

406. Ψαροκόκκαλον.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀπερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάναγινώσκονται κατὰ σειράν: Νῆσος τῆς Ἑλλάδος, νῆσος τῆς Τουρκίας, Κράτος τῆς Εὐρώπης, πτηνόν, ἀρχαῖος ληστής, Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, ποταμός τῆς Εὐρώπης καὶ περίεργος ἰχθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑμνου τῆς Κρήτης

407. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

1. — Κράτος τῆς Εὐρώπης.
2. — Πόλις τῆς Γαλλίας.
3. — Ἀρχιερεὺς τῆς Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου Δ. Θεοχάρη

408. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ἀρχαῖον ρητὸν ἐκ τεσσάρων λέξεων:

1, Πατὴρ ἱστορικοῦ. 2, Θεότης εἰς ἣν ὑπακούουν θεοὶ καὶ ἄνθρωποι. 3, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 4, Ἀρχαῖος Βασιλόπαις τραγικός. 5, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. 6, Τιτὰν ἡ ἀπέραντος θάλασσα. 7, Μία τῶν Χαρίτων. 8, Συνώνυμον τοῦ σαρκασμοῦ. 9, Ἀρχαῖος στρατηγός. 10, Ἀγγεῖον οἰκιακόν. 11, Ἐπίθετον σημαίνον τὸν δίδοντα ζωὴν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζυλχά-Χανούμ

409. Φωνηεντόλιπον.

ὄρς - πσς - πς - νρ - ξλτ

Ἐστάλη ὑπὸ Ρήγα τοῦ Φερραίου

410. Γρίφος.

	X			τι	1906
1	X	ου	X	τι	1907
	X	X		αρ	1908
		X		τι	1909

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Φωτῆς τῆς Νυκτός

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εἰς τὸν καταχρημασθέντα πολυαγαπημένον φίλον μου Θεόδωρον Φόρον εὐχομαι ὁλοφύως περαστικά. Ἀσκήματα πετᾷς... — Εὐρυσθένης Τριανταφυλλίδης. (Θ, 296)

ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Ο ΔΑΡΥΓΓΟ-ΟΠΟΔΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΤΩΚΗΣΕΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΑΡΙΘ. 8α

Πρὸς τὴν ὁδὸν Δώρον

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΑΥΚΕΙΟΝ
καὶ τὸ γράφειν τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. Γ. Σ. Μεταξά, ὅπου παρέχεται πᾶσα πληροφόρησις, ἐγκατεστάθη ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου εἰς τὴν ὁδὸν Δραγατσάνου ἀριθ. 6, μετὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Παιδείων καὶ τῆς Ἀγωγῆς Πρεσβείας.